

Розділ 1

Мій пульс сигналізує, що треба просто розвернутися й піти. Лес уже не раз казала, що це не моя справа. Але вона ж ніколи не була братом. І гадки не має, як складно сидіти склавши руки й не робити це своєю справою. Ось чому зараз цей сучий син — мій пріоритет номер один.

Я ховаю руки в задню кишеню джинсів і молюся, що зможу їх там утримати. Стою за диваном і дивлюся на нього згори. Не знаю, скільки ще він мене не помічатиме. Судячи з того, як він учепився в дівку в себе на колінах, — довгенько. Я стою за ними кілька хвилин, а вечірка довкола вирує собі, й абсолютно ніхто не бачить, що я за крок до того, як оскаженію. Я б дістав телефон, щоб мати докази, але не зроблю такого Лес. Не треба їй цього бачити.

— Агов, — нарешті кажу я, бо не здатен більше мовчати ані секунди.

Якщо мені знову доведеться дивитися, як він мене груди цій дівці без найменшої краплі поваги до стосунків із Лес, я нахрін відірву йому руку.

Грейсон відклеюється від її губ, закидає голову й дивиться на мене скляними очима. Я бачу, як до нього доходить і як у ньому розповзається страх — він усвідомлює, що остання людина, яку очікував тут побачити, усе ж прийшла.

— Голдере, — каже, відштовхуючи дівку. Намагається підвестися, але ледве тримається на ногах. Благально дивиться на мене, показує на дівчину, яка саме поправляє свою майже відсутню спідницю. — Це не... це не те, що ти подумав.

Я виймаю руки з кишень і схрещую їх на грудях. Тепер мій кулак ближчий до нього, і мені доводиться щосили стримуватися, хоча я знаю, як приємно було б зацідити йому в пику.

Опускаю погляд на підлогу, роблю вдих. Ще один. І ще, тепер уже просто для показухи — мені дуже подобається спостерігати, як Грейсон корчиться. Хитаю головою, знову дивлюся йому в очі.

— Дай телефон.

На його обличчі така розгубленість, що це було б смішно, якби я зараз так на нього не злився. Він сміється й пробує відступити на крок, але врізається в журнальний столик. Майже падає, спирається рукою на скло, випростовується.

— У тебе свій сраний телефон є, — бурмоче він.

Обходить столик, навіть не глянувши на мене. Я спокійно мінаю диван, перехоплюю Грейсона та простягаю руку.

— Давай телефон, Грейсоне. *Негайно.*

У габаритах я переваги над ним не маю — ми приблизно однакової статури. Але якщо зважати на мою лють — то в мене перевага чимала, і Грейсон явно це розуміє. Він ступає крок назад — мабуть, не дуже розумний вчинок, бо так заганняє себе просто в кут вітальні. Засовує руку в кишеню й нарешті витягає телефон.

— Нахріна він тобі? — питає.

Я вихоплюю мобільний і вводжу номер Лес, але кнопки виклику не натискаю. Простягаю йому назад.

— Телефонуй їй. Розкажи, яке ти мудило, і порви з нею.

Грейсон опускає очі на телефон, знову зводить на мене.

— Пішов ти в сраку, — кидає він.

Я повільно вдихаю, розминаю шию, хрускаю щелепою. Це не допомагає загасити бажання пустити йому кров, тож я простягаю руку, хапаю Грейсона за комірець, штовхаю до стіни й притискаю його шию передпліччям. Нагадую собі: якщо надеру йому дупу до того, як він зателефонує Лес, — минулі десять хвилин моєї стриманості підуть нанівець.

Зуби стиснуті, щелепа кам'яніє, серце гупає в скронях. Я ще ніколи не відчував такої ненависті. Навіть мене самого лякає, які жахіття зараз хочеться з ним зробити.

Я дивлюся йому просто в очі й пояснюю, що відбудеться в наступні декілька хвилин.

— Грейсоне, — кажу крізь зціплені зуби. — Якщо ти не хочеш, щоб я зробив з тобою те, про що я зараз мрію, то ти піднесеш телефон до вуха, набереш мою сестру й порвеш з нею. Потім ти покладеш слухавку й більше ніколи не заговориш до Лес.

Я сильніше притискаю передпліччя до його шиї та звертаю увагу, що через брак кисню обличчя Грейсона вже червоніше за його сорочку.

— Гаразд, — бурмоче він і намагається вирватися з рук.

Я чекаю, поки той подивиться на телефон і натисне виклик, і лише тоді забираю руку й відпускаю його комір. Грейсон прикладає телефон до вуха й невідривно дивиться на мене.

Ми стоїмо й чекаємо, коли Лес відповість.

Я розумію, що з нею буде після цього, але вона гадки не має, що він робить у неї за спиною. Хоч би скільки разів їй про це казали, Грейсон усе одно примудряється влізти назад у її життя.

— Привіт, — каже в слухавку.

Намагається відвернутися від мене, але я знову пхаю його спиною до стіни. Він кривиться.

— Ні, мала, — знервовано видавлює Грейсон. — Я у Джексона.

Довга пауза — слухає, що вона каже.

— Так, знаю, що казав інше. Я збрехав. Тому й телефоную. Лес, я... я думаю, нам треба трохи побути на дистанції.

Я хитаю головою — показую, що це має бути чіткий розрив. Не треба мені, щоб вони побули на дистанції. Хай дасть моїй сестрі повну свободу.

Він закриває очі й вільною рукою показує мені середній палець.

— Я тебе кидаю, — рівним тоном каже.

Мовчки слухає її відповідь. Те, що Грейсон не демонструє анінайменшого почуття провини, лише доводить, який він безсердечний хер.

У мене тремтять руки й усе стискається всередині — я точно знаю, що зараз переживає Лес. Ненавиджу себе за те, що став ініціатором цих подій, але Лес заслуговує на краще, навіть якщо сама так не вважає.

— Усе, я кладу слухавку, — каже він їй.

Я притискаю його голову до стіни й змушую глянути на мене.

— Перепроси її, — кажу тихо, щоб Лес не почула.

Грейсон заплющує очі, зітхає, опускає голову.

— Пробач мені, Леслі. Я не хотів так, — відводить телефон і різко кладе слухавку. Кілька секунд дивиться на екран. — Сподіваюся, ти щасливий, — каже, звівши на мене очі. — Бо ти щойно розбив своїй сестричці серце.

Це останнє, що говорить мені Грейсон. Мій кулак двічі влітає в його щелепу, перш ніж хлопець падає на підлогу.